

Αθηνά Πανσέληνου

Γραφείο ασφαλείας αεροδρομίου.

“**Τ**Ο ΠΡΟΣΤΙΜΟ, ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ στους χώρους του Αεροδρομίου μας, είναι πεντακόσια ευρώ”, της είπε αυστηρά ο Νιμπελούγκεν που καθόταν απέναντί της.

“Τι εννοείτε ακριβώς;”, ρώτησε η Αθηνά με μια έντονη σύσπαση πόνου μαζί κι υποψίας στο πρόσωπό της.

“Αν καταγραφεί και το γεγονός της φωτιάς που προκαλέσατε στις τουαλέτες, μάλλον από απροσεξία, θα πρέπει να σας παραπέμψω και για άλλα αδικήματα”, της απάντησε ο Τεουτόνεν σε έναν τόνο λίγο πιο μαλακό τώρα, καθώς το έβλεπε πως η Αθηνά πονούσε.

“Να υποθέσω πως ελέγχομαι για απροσεξία, όχι για τρομοκρατική ενέργεια... και αυτό το οφείλω σε σας”, πρόσθεσε η Αθηνά αφήνοντας να φανεί ένα μικρό χαμόγελο τώρα.

Ο Γερμανός «ιπότης» την κοίταξε πρώτα στα μάτια και στη συνέχεια άφησε το βλέμμα του να γλιστρήσει πιο χαμηλά, στο ντεκολτέ της.

“Πείτε το κι έτσι”, της απάντησε ανταποδίδοντας... με ένα επίσης μικρό χαμόγελο.

Αυτό το μικρό χαμόγελο που συνόδευε το βλέμμα του άνδρα που κατέβαινε προς το στήθος της, η Αθηνά το

κατάλαβε, μα καθόλου δεν το φοβήθηκε.

Η εποχή που ήθελε να ανοίξει η γη να την καταπιεί ανήκε στο παρελθόν.

“Ω, ρε μανάρα μου, τι βυζάρες είναι αυτές!”, της είχε φωνάζει ένας άσχημος, σιχαμένος και κοντοπίθαρος άνδρας, καθώς ανέβαινε την Αριστοτέλους. Δεν ήταν ούτε δεκαπέντε χρονών η Αθηνά. Τότε, και να υποχωρούσε το έδαφος κάτω από τα πόδια της και να είχε θαφτεί εκεί μέσα για πάντα, δε θα έλεγε όχι. Τόσο πολύ είχε ταραχτεί.

Δύο άνθρωποι την είχαν στηρίξει σε αυτό της το μαρτύριο και τη βοήθησαν να ισορροπήσει. Πρώτα η αγαπημένη μητέρα της που, όχι μόνο την έτρεχε στους γιατρούς, στους κάθε λογής γυναικολόγους και μαστολόγους της Θεσσαλονίκης, οι οποίοι συμβούλευαν πλαστική εγχείρηση μετά την μητρότητα, αλλά πλήρωνε και τους πανάκριβους για την εποχή στηθόδεσμούς που χρειαζόταν να φορά η Αθηνά.

Τους στηθόδεσμούς αυτούς δεν τους έβγαζε ούτε στον ύπνο της!

Έτσι τουλάχιστον κοιμόταν καλύτερα!

Α, ρε μάνα...

Μα, το σώμα όλο και κύρτωνε προς τα κάτω...

Αυτό το διόρθωσε αργότερα ο Πάρις.

Αυτός το διόρθωσε κι αυτό!

Ο δεύτερος άνθρωπος...

Ο Πάρις ήταν ο πρώτος της έρωτας... και η Αθηνά ο πρώτος έρωτας του Πάρη.

“Ίσιωσε το σώμα σου, σήκωσε ψηλά και το κεφάλι. Το στήθος σου είναι όμορφο κι όταν περπατάς, γίνεται και χαριτωμένο”, της έλεγε συχνά και η Αθηνά σιγά σιγά διόρθωνε τη στάση του σώματος της, αλλά και τη στάση... μέσα της.

Μα... το στήθος της τώρα πονούσε!

Ο Ρομποκόπ της ασφάλειας την είχε για τα καλά
κακοποιήσει.

“Θα ήθελα να με δει αμέσως ένας γιατρός. Υπάρχει
ιατρείο στο αεροδρόμιο;”, απευθύνθηκε στον Χερ Μίλλερ
η Αθηνά.

Ελισσάβετ Δελημάρκου

Ιατρείο αεροδρομίου.

ΑΝΟΙΓΟΚΛΕΙΣΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ για να καταλάβει που βρίσκεται. Ήταν πάνω σε ένα φορείο. Ο Γερμανός γιατρός με το υπηρεσιακό του ύφος ρωτούσε, αν αισθανόταν καλύτερα και της τόνιζε πως δεν έπρεπε να ταξιδέψει στην κατάσταση της.

“Κουβαλάτε ένα μικρό θαύμα”, ξεστόμισε κι ολοκλήρωσε αμέσως τη σκέψη του.

Φτερούγισε η καρδιά της Ελισσάβετ που το άκουσε.

“Λες έτσι να σκεφτόταν η μητέρα μου, όταν με είχε μέσα της”, αναρωτήθηκε.

Της ήρθε στο νου η εικόνα της μάνας, το πρόσωπό της και οι σκιές του.

“Εφιαλτική σκηνή”.

Αναρίγησε.

Την εντόπισαν τελικά εδώ στο Μόναχο, να δουλεύει σε ένα καφέ – πέρασμα φορτηγών. Μια απαίσια πινακίδα έξω από το μαγαζί δεν προμήνυε τίποτε καλό για το εσωτερικό του.

Μόλις μπήκε την αναγνώρισε...

Μεσήλικη, καλοστεκούμενη γυναίκα, με άστατο μαλλί και ιδιαίτερη εμφάνιση.

Παρήγγειλε έναν ζεστό καφέ.

Οι ματιές τους συναντήθηκαν.

Ταράχτηκε!

Της ζήτησε να κάτσει για λίγο μαζί της και όταν ήλθε η ώρα, της τα είπε όλα.

Αιφνιδιάστηκε η Μαργαρίτα, έτσι την έλεγαν, ζήτησε συγγνώμη φυσικά και της ανέφερε πως εκείνη δε μετάνιωσε που την έδωσε, γιατί μόνη της δε θα μπορούσε να τη ζήσει.

Μετά από κάποια λεπτά η Ελισσάβετ δεν άκουγε τον ασύνδετο λόγο της μάνας.

Προσπάθησε να βρει απάντηση στη γλώσσα του σώματος.

Κι αυτό που εισέπραττε ήταν απογοήτευση και πικρία...

Υποσχέθηκαν η μία στην άλλη πως θα ξαναβρεθούν.

Ήξεραν και οι δυο τους πως δε θα γινόταν κάτι τέτοιο.

Η Ελισσάβετ έφυγε όσο μπορούσε πιο γρήγορα για το αεροδρόμιο. Ένιωθε μέσα της έναν σπαραγμό...

Γιατί τόση απόρριψη;

“Γιατί δε με δέχεται ούτε και τώρα;”

“Μα δε ζητάω τίποτε από εκείνη. Το μόνο που ήθελα ήταν να με αγκαλιάσει και να μου πει”: “Μην ανησυχείς παιδί μου, όλα θα πάνε καλά στη ζωή σου.”

Είναι σαν να έμεινε με ένα μπουκέτο λουλούδια στο χέρι και ξαφνικά δεν είχε που να τα δώσει...

Ο κύβος ερρίφθη;

“Κι εγώ η ανόητη που καθόμουν κι αναρωτιόμουν τι να κάνω με αυτό το παιδί. Όλα τα μηνύματα είναι καθαρά.

Γιατί να το κρατήσω;

Για να διαιωνιστεί ο πόνος;

Για να γεμίσει ακόμα μια γενιά με απογοήτευση;

Φτάνει πια!

Δεν το αντέχω άλλο, μάνα!”

Ηθοποιός

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ: ΤΟ “ΕΙΝΑΙ” ΚΑΙ το “φαίνεσθαι” του πετυχημένου ηθοποιού μπορεί να μπει σε κάποια καλούπια; Στη λέξη πετυχημένος θα ήθελα να δώσω την έννοια του καλλιτέχνη που είναι αναγνωρισμένος από το σινάφι και από το κοινό του.

Ηλέκτρα Λέκκα: Νομίζετε πως ξέρω...

Όλα μπαίνουν σε καλούπια, φαντάζομαι. Και το “είναι” και το “φαίνεσθαι” γιατί να αποτελέσουν την εξαίρεση του κανόνα;

Η μάνα μου προσπαθούσε να με βάλει σε καλούπια!

Ξέρεις σε ποια καλούπια;

Στα καλούπια της αδερφής μου...

Να ξεκινήσω με το “είναι”. Οι ηθοποιοί, οι άνθρωποι... κάνουν υποχωρήσεις. Η κάθε υποχώρηση έχει στο ράφι να την περιμένει το δικό της καλούπι.

Θέλετε να μιλήσουμε τούτη την ώρα για τα καλούπια της υποχώρησης;

Για τις υποχωρήσεις μιας γυναίκας;

Ενός άνδρα...

Παίρνετε και θέση με το να ορίζετε τον πετυχημένο!

Όσο για το “φαίνεσθαι” αυτού που έχει πετύχει, θα σας το περιγράψω με δύο λόγια. Είναι από μόνο του ένα ωραίο καλούπι, ένα καλούπι που ο κάτοχός του το ξεσκονίζει καθημερινά!

Θα δημοσιεύσετε άραγε ποτέ αυτά που σας λέω;
Όταν πεθάνω θα είναι καλύτερα!
Λέτε να γεράσω και να πεθάνω από φυσικό θάνατο;
Όταν πεθάνω... να προτιμήσω την ταφή ή την καύση;
Το χόμα ή τη φωτιά;
Ή μήπως να πέθαινα στη διάρκεια ενός υπερατλαντικού ταξιδιού... και να έκανα παρέα με το νερό;
Να είμαστε σοβαροί...
Αν με άκουγε η μητέρα μου να μιλώ έτσι, θα με επέπληττε...
Είχα πολλές μαθήτριες στη σχολή κι όλες τους μισούσαν τα καλούπια!
Όλες τους όμως είχαν ξαπλώσει αναπαυτικά πάνω στα καλούπια τους.
Άκου τα καλούπια της γυναίκας...
Τι κάνει όταν περνούν τα χρόνια και δεν έχει κάνει ακόμα ένα παιδί;
Όλες θέλουν να κάνουν ένα παιδί...
Κι ας μη το λένε...
Νοιάζεσαι εσύ για τα καλούπια του πετυχημένου και όχι για τα καλούπια της ανθρώπινης ψυχής;
Πώς να το χαρακτηρίσω αυτό;
Θα σωπάσω!
Δεν είναι σωστό να λογοκρίνω τις ερωτήσεις σου!
Ωραίες είναι!
Ποτέ δεν με έχουν ρωτήσει τέτοια πράγματα στις συνεντεύξεις μου!
Άκου λιγάκι...
Καλούπι: οι γυναίκες δε θα έχουν ούτε μεγάλο στήθος, ούτε μικρό!
Βγάζεις άκρη;
Καλούπι: οι γυναίκες διευθύντριες είναι σκληρές και

όλοι τις φοβούνται...

Καλούπι: αυτές που έχουν κάποιο πρόβλημα κινητικό
δεν έχουν πολλές ερωτικές εμπειρίες...

Συνεχίζεις και με ακούς;

Καλούπι: η μάνα που σε μεγαλώνει είναι η μάνα σου!

Καλούπι: όσες δεν έχουν δικά τους παιδιά, ζηλεύουν τα
παιδιά των άλλων.

Και κάτι τελευταίο: τις λέξεις “καλούπι” και “πε-
τυχημένος” θα τις χρησιμοποιείς μόνο για τους άλλους,
για την εικόνα που έχουν οι άλλοι για σένα και ποτέ για
τον εαυτό σου.

Κατάλαβες;

Με κατάλαβες;

Κάποια μάνα ίσως και να ψάχνει την κόρη της.

Και η κόρη δεν ψάχνει για τη μάνα;

Βιολογική μάνα και βιολογικό παιδί!

Τα παιχνίδια της ζωής είναι περίεργα...

Σταγόνες ζωής για μια γυναίκα με πρόβλημα στο πόδι...

Σταγόνες ηδονής για ένα πλούσιο στήθος;

Πληθωρισμός στα βυζιά της Αθηνάς;

Και οι πλούσιοι...

Έχουν λυμένα τα προβλήματά τους οι πλούσιοι;

Ιοκάστη Παπαοικονόμου

“ΕΧΩ ΤΗΝ ΕΝΤΥΠΩΣΗ ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΙΣΤΕ ΚΑΛΑ.”

Τον κοιτάζω με απορία και λέξη δεν μπορώ να προφέρω.
Τι να του πω δηλαδή...

“Είσαι αυτός που σκότωσες τον άνθρωπο... και ποια οργάνωση κρύβεται πίσω από αυτό το έγκλημα, ή είσαι απλώς ο άντρας που με γοήτευσε αφάνταστα και θέλω να γνωριστούμε;”

Χαμογελώ. Πώς μπορώ να χαμογελώ;

“Είσαι και τα δύο μαζί και δεν ξέρω τι να κάνω και πώς να συμπεριφερθώ”, θα του πετάξω...

“Καλά, καλά είμαι, ευχαριστώ”, λέω.

Δεν ξέρω τι να σκεφτώ!

Η μυρωδιά από το χαρμάνι του καφέ ξυπνά τις ημιθανείς αισθήσεις μου.

“Νομίζω πως θα σου κάνει καλό να πεις λίγο καφέ. Δεν ξέρω τι σε ενοχλεί, αλλά άφησε το για λίγο μακριά από τη σκέψη σου. Θα σε βοηθήσει να ηρεμήσεις...”, μου λέει και απλώνει στοργικά το χέρι του πάνω στον ώμο μου.

“Πάμε να πάρεις λίγο αέρα.”

Ούτε που το κατάλαβα για πότε βρεθήκαμε σε εκείνο το παγκάκι στον προαύλιο χώρο του αεροδρομίου. Είμαι ακουμπισμένη στον ώμο του με τη σκέψη μου να φεύγει μακριά και να περιπλανιέται σε απαγορευμένα μονοπάτια.

Νιώθω τους χτύπους της καρδιάς του και γαληνεύω.

Αυτήν τη στιγμή θα ήθελα να φεύγαμε για μαγικά ταξίδια... ερωτικά.

Αλλά...

Είναι και το αλλά...

Αυτός γυρίζει και με αγκαλιάζει.

Φιλιόμαστε ασταμάτητα!

“Χασάν, ... να πάρω μια ανάσα.”

“Καμιά”, μου λέει και συνεχίζει αχόρταγα.

Ο μακρὺς διάδρομος που καταλήγει στον έλεγχο αποσκευών είναι το καταφύγιο του έρωτα μας. Οι πράξεις μου... ανάρμοστες της μέχρι τώρα ζωής μου. Νιώσαμε σαν αγρίμια που ηρέμησαν με την αγάπη, ο καθένας μας για τον δικό του λόγο.

Γιατί ημερεύει ο άνθρωπος, όταν αγαπιέται;

Δε θα ξεχάσω ποτέ τη γαλήνια ματιά του!

Μόνο ο πόνος που τόσο έντονα αισθάνομαι, προδίδει την αγνότητα του σώματος μου.

Επιστροφή στην πραγματικότητα και πίσω στη θέση μου μέσα στην αίθουσα.

Και φυσικά στο μεγάλο ερώτημα...

Είναι ο δολοφόνος ή όχι;

Χαμογελώ και πάλι.

Αμήχανα..., αλλά χαμογελώ!

Μα... πώς μπορώ να χαμογελώ;

Άννα Καρούζου

Duty Free.

ΤΟ ΒΑΔΙΣΜΑ ΤΗΣ ΓΡΗΓΟΡΟ ΚΑΙ ΝΕΥΡΙΚΟ. Είχε ακόμα θυμό μέσα της που ήθελε με κάθε τρόπο να βρει διέξοδο.

Πέρασε μπροστά από ένα duty free και κοντοστάθηκε για λίγα δευτερόλεπτα. Θυμήθηκε ότι το άρωμά της, το Chanel Change που φορούσε τα τελευταία χρόνια, ήταν στα τελευταία του.

“Δε χάθηκε ο κόσμος να κάνω πρώτα μια στάση”, σκέφτηκε.

Μπήκε μέσα και βρήκε τον διάδρομο με τα αρώματα. Δε χρειάστηκε να ψάξει για ώρα. Το πήρε με χαρά στα χέρια της, άνοιξε με προσοχή το καπάκι και το μύρισε. Απόλαυση! Αυτό το άρωμα τής δημιουργούσε την αίσθηση της δύναμης και της υπεροχής, αλλά και της απόλυτης καθαριότητας.

Την αγαπούσε την καθαριότητα η Άννα. Την καθαριότητα και την τάξη! Στο σπίτι της όλα τα πράγματα είχαν τη θέση τους έξω και μέσα από τα ντουλάπια. “Είναι τρομακτικό το ποσό καλά τακτοποιημένα είναι όλα εδώ μέσα. Θα πίστευε κανείς πως δε μένει άνθρωπος σε αυτό το σπίτι”, παρατήρησε κάποια στιγμή ο τελευταίος της εραστής. Κι έτσι ήταν!

Οι τοίχοι και τα έπιπλα του σπιτιού σε λευκή απόχρωση.

Τα πατώματα της ντυμένα με λευκά μάρμαρα Καβάλας με τις λεπτές γκριζωπές φλέβες τους να πετάγονται ανεπαίσθητα σε ορισμένα σημεία. Τα ντουλάπια της κουζίνας όλα τακτοποιημένα και τα αντικείμενα μέσα τους... θαρρείς πως ήταν αρχειοθετημένα με αλφαβητική σειρά.

Τα ρούχα της ήταν ασπρόμαυρα!

Άσπρα πουκάμισα διαδέχονταν το ένα το άλλο μέσα στη ντουλάπα και δίπλα τους τα μαύρα παντελόνια με τα μαύρα σακάκια.

Δεν υπήρχε τίποτα άλλο να σπάει τη μονοτονία!

Όλο το σπίτι της στην εντέλεια και στην απόλυτη καθαριότητα από τα χεράκια της Χανααλήν, της Φιλιπινέζας μόνιμης υπηρέτριας που έμενε μαζί της.

Πήρε το άρωμα και κατευθύνθηκε προς το ταμείο. Καθώς προχωρούσε έβαλε το χέρι της μέσα στη τσέπη του σακακιού. Θυμόταν πως πριν από μερικές ώρες είχε βγάλει από το πορτοφόλι της ένα κατοστάρικο... και ότι το είχε βάλει ξανά στη τσέπη της.

Πού πήγε το χαρτονόμισμα;

Με αυτό θα πλήρωνε τώρα το άρωμα...

Αντί για το κατοστάρικο έβγαλε από τη τσέπη της ένα καρτελάκι από αυτά που φοράνε στο στήθος οι υπάλληλοι του αεροδρομίου.

Πάνω του έγραφε: “Frau Ingrid Schmidt”.

“Τι στο καλό; Πώς βρέθηκε αυτό το καρτελάκι μέσα στη τσέπη μου;”

Ταραχή.

“Κι αυτό το όνομα κάτι μου θυμίζει. Γιατί δεν μπορώ να καταλάβω;”

Άγχος.

“Σίγουρα αυτή η κυρία θα μου έκλεψε τα χρήματα. Όμως γιατί να μου αφήσει το καρτελάκι της; Τι συμβαίνει επιτέλους εδώ μέσα;”

Αγωνία.

“Θα πάω στην αστυνομία!”

Άφησε το άρωμα και βγήκε από τα duty free.

Ακόμα δεν είχε πάρει χαμπάρι τους δύο κυρίους που την ακολουθούσαν.

Αθηνά Πανσέληνου

Αναρρωτήριο αεροδρομίου.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ του αναρρωτηρίου έβλεπε κανείς χοντρές νιφάδες χιονιού να πέφτουν πυκνές και να σκεπάζουν από άκρη σε άκρη την αχανή έκταση των αεροδιαδρόμων που απλώνονταν και χάνονταν βαθιά μέσα στον ορίζοντα. Η χιονόπτωση ήταν τόσο βαριά που οι πτήσεις ακυρώνονταν η μια πίσω από την άλλη.

Και η δική της πτήση φυσικά δε θα αποτελούσε την εξαίρεση!

Η Αθηνά δεν ανησυχούσε πια για αυτό, ή καλύτερα... όλη αυτή η καθυστέρηση μπορεί και να ήταν μια κάποια εύνοια της τύχης μέσα στην ατυχία της.

Το κατάλευκο τοπίο αντανακλούσε ένα χρώμα πάγου μέσα στην αίθουσα κι η εκείνη ένοιωσε μια μικρή ανατριχίλα. Η μουσική ωστόσο που γέμιζε τον χώρο τη γλύκανε και κάπως συνήλθε.

“Η ομορφιά ίσως και να μπορεί να σώσει τον κόσμο, μα η μουσική σίγουρα το μπορεί. Η μουσική είναι σαν τον ήλιο που λάμπει. Και νεκρός ανασταίνεσαι!”, σκέφτηκε η Αθηνά, χωρίς να ξεχνά βέβαια και τον λόγο για τον οποίο βρισκόταν εκεί.

“Θα ήθελα να μιλήσω με τον επικεφαλής γιατρό, παρακαλώ”, είπε.

Ο Μίλλερ που στέκονταν συνεχώς δίπλα της, έγνεψε καταφατικά προς τη νοσοκόμο υποδοχής και μετά γύρισε προς την Αθηνά λέγοντάς της χαμηλόφωνα: “Αλήθεια, πονάτε τόσο πολύ;”

Η Αθηνά τον κοίταξε σοβαρά και προτάσσοντας το στήθος της προς το μέρος του τού σιγοπιθύρισε: “Αν σας πω πως δυσκολεύομαι να αναπνεύσω, τότε θα με πιστέψετε;”

Ο Γερμανός έριξε μια γρήγορη ματιά στα δύο γεμάτα λευκόσαρκα στήθη της και χαμήλωσε το βλέμμα προς το πάτωμα.

Είχε σχεδόν προδοθεί...

“Έχει πανέμορφα μάτια το παλληκάρι μας και ξέρει και προς τα πού να κοιτάξει”, σιγομουρμούρισε στα ελληνικά κάνοντας μια αστεία γκριμάτσα στο πρόσωπό της η Αθηνά.

Τώρα πια είχε βεβαιωθεί πως ασκούσε έλξη, πως προκαλούσε την ταραχή στον όμορφο Γερμανό.

Όταν διάβαζε τελευταία σε κάποιο περιοδικό πως οι άνδρες χωρίζονται σε “βυζικούς” και “κωλικούς”, είχε γελάσει με την ψυχή της. Η διάκριση αυτή τής ήταν άγνωστη, μα... ο Μίλλερ αποτελούσε ζωντανή επιβεβαίωση της πρώτης φυλής.

Για την Αθηνά το στήθος της ήταν πριν από όλα πόνος. Πόνος στην πλάτη, πόνος στο στέρνο, πόνος και βάρος στους ώμους, πόνος στον κάτω θώρακα. Ποτέ της δεν μπόρεσε να ανασάνει ελεύθερα, ούτε να περπατήσει γρήγορα, όπως θα το ήθελε· ποτέ της δεν επιχείρησε να τρέξει, προπάντων να τρέξει σαν τον αέρα!

Δεν της ήταν καθόλου εύκολο να φορέσει, όπως όλες οι φίλες της, ένα λεπτό άσπρο μπλουζάκι με τιραντάκι, κάτι ξώπλατο, ένα αποκαλυπτικό μαγιουδάκι το καλοκαίρι στη θάλασσα, έτσι ώστε να φανεί το κορίτσι, η γυναίκα, το θηλυκό.